

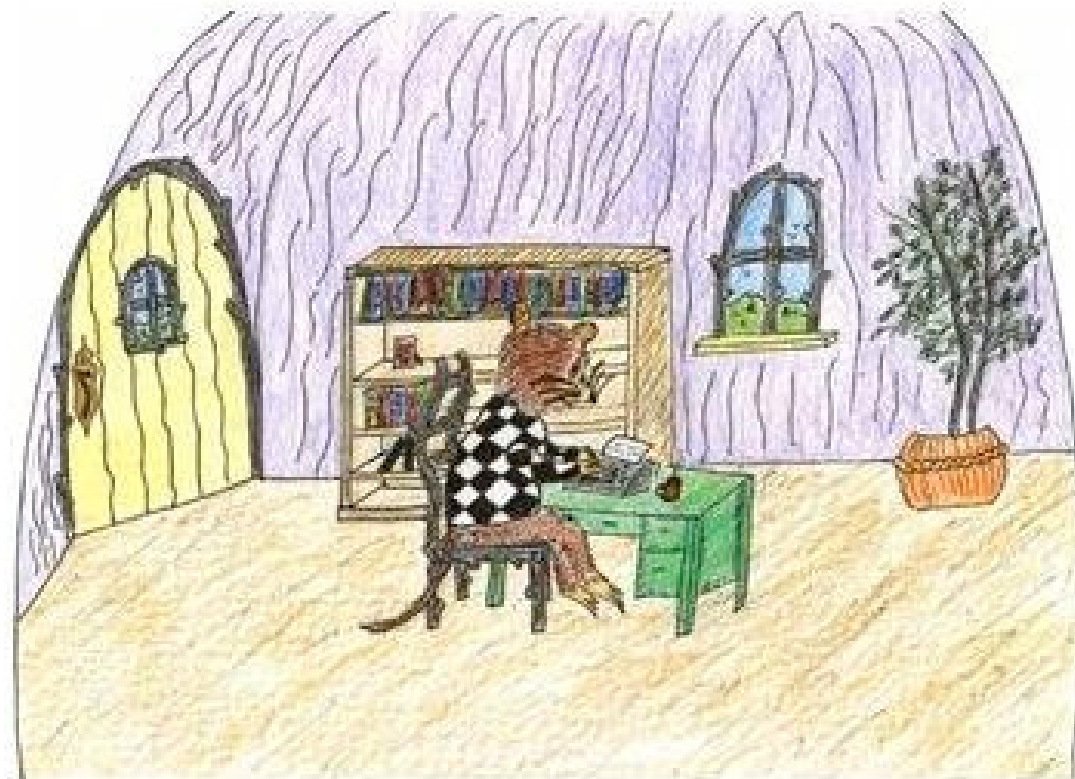
וינסטון ט. העכבר

כתב וצייר מרטי ג' ראאפ

הוא לבש סודר שחור-לבן שלו, ואם רצה להעמיק
ולחשוב על דברים חבש גם את כובעו האפור

מזג האוויר היה נהדר, אך וינסטון ישב בבית, ליד
מכונת הכתיבה וכתב סיפורים לחבריו העכברים.
לפעמים כתב כך ימים שלמים.

הוא כתב וכתב, ורק מדי פעם הפסיק כדי לשתות ספל שוקו חם.

הסיפורים שלו התבססו בעיקר על התקופה בה הוא היה עכבר קטן שחי בחווה חקלאית. לפעמים הוא צחק כשנזכר בחוויות האלה.

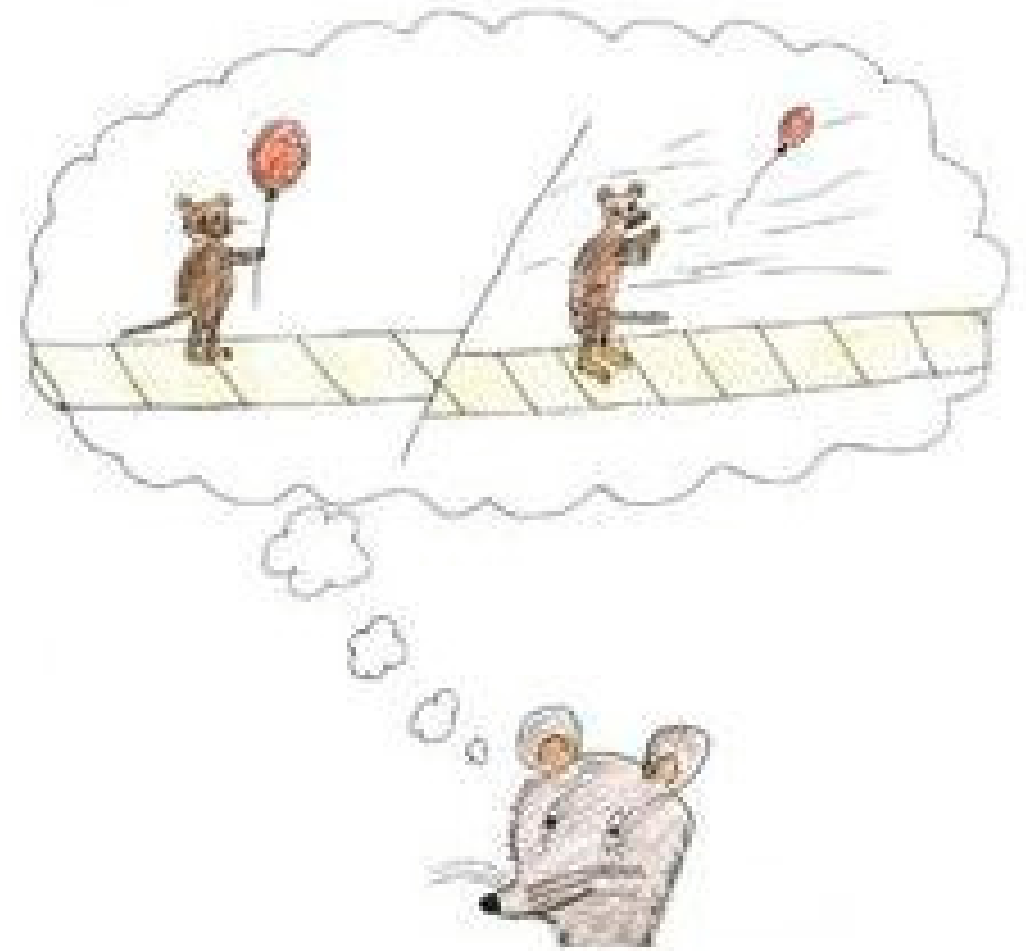
אבל וינסטון רצה לחייך כל הזמן.
לדעתו עכבר מאושר צריך לחייך כל הזמן. הוא רצה
לבדוק הדבר ולכתוב סיפור על כך.

"מצוין, וינסטון. סיפור נהדר!" אמרו לעתים קרובות
חבריו כשהוציא ספר חדש. אז היה מחייך חיוך רחב
ואמר "תודה!" לבבי. הוא שמח כשידע שאוהבים את
הסיפורים שלו.

אבל וינסטון הבין שבחיים אמיתיים לא הכל מתנהל
באופן מושלם.
הוא חשב רגע. הממ. כלום.
הוא חשב עוד קצת. הממ.. הממ.. כלום.
הוא חבש את כובע החשיבה שלו. הממ.. הממ..
הממ.. עדיין כלום.

וינסטון הלך הביתה וכתב סיפור על עכבר מאושר
שחייך כל הזמן. בסיפור הזה העכבר שלו הצליח
בכל.

וינסטון מילא שוקו חם בתרמוס שלו ולבש מעיל. הוא יצא לגן ציבורי והתיישב על ספסל. משם הסתכל על העכברים שעוברים.

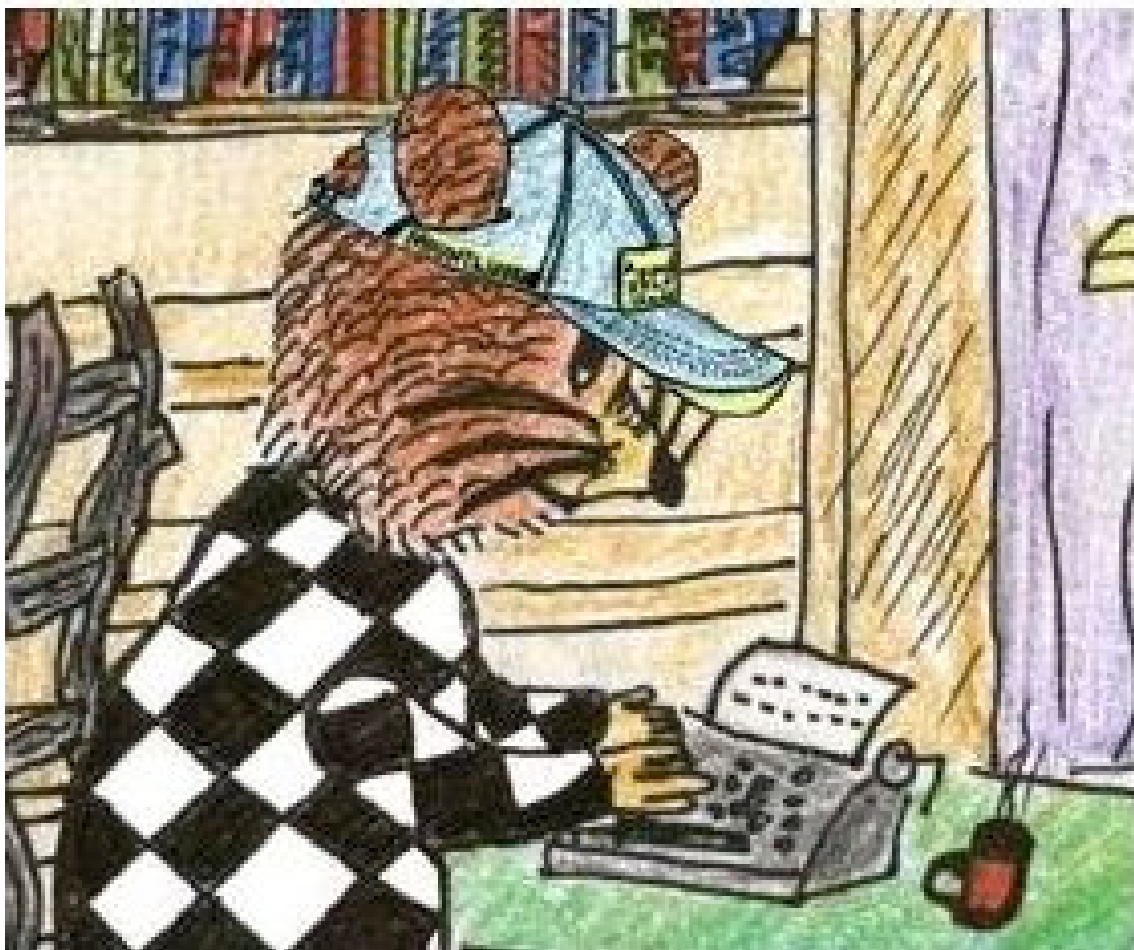
ואז אמר לעצמו "וינסטון, צא החוצה והביט על עכברים שעוברים ברחוב. ראה האם הם מחייכים כל הזמן."

וינסטון כמעט והפיל את כוס השוקו שלו. הוא הבין שזו ההתייחסות לחיים שקובעת. הוא ראה שהתייחסות שלו לחיים תעזור לו לחייך כשקורים לו דברים. כשהיה מתייחס לחיים בחיוב, חייך. אם בשלילה, זעף. כך הבין את הדבר כשהסתכל על עכברים אחרים.

תוך שעתיים עברו ארבעים ושניים עכברים, שמהם עשרים וארבעה חייכו ושמונה עשר לא חייכו. שלושה מהעכברים המחייכים מעדו על המדרכה, ארבעה הפילו את החבילות שלהם ושניים דרכו במקרה לתוך שלולית. אחד אבד דבר מה. כל אותם העכברים אמרו "אין דבר" והמשיכו ללכת.

וינסטון חזר הביתה, הוריד את המעיל, לבש סודר
שלו ואת כובע המחשבה. הוא התיישב ליד מכונת
כתיבה ושכתב חלק מהסיפור שלו.

24
25
26!

הוא ארז תרמוס שלו, אך חיכה לעוד עכבר אחד שלא
חיך. וינסטון חיך. העכבר השני חיך גם הוא.
אם כך היו כבר עשרים וחמישה עכברים מחייכים.
וינסטון ספר גם את עצמו, וזה עשה עשרים ושישה!

חברים שקראו את הסיפור התלהבו ממש. ובקרב
אולי תוכלו לקרוא סיפורים חדשים שלו!

הוא כתב עד הערב. כשגמר ראה שזה הסיפור הטוב
ביותר שלו!
עכשיו לא היה כבר חשוב האם חבריו אמרו לו "סיפור
נהדר, וינסטון" או לא אמרו זאת. כי הוא היה אומר
זאת לעצמו!

וחייו.